

HARMINCHÁROM ASSZONY

I. Lucia

Nevem Lucia Apuleia, és a Júliák házából származom. Férjem szerint a Tarquiniusok cselédje, de ez ma már mit sem számít.

Tizennégy éves voltam, amikor Apám, Aurelius Apuleia, férjhez adott Luciushoz. Ő a Tarquiniusok házából származott. Előkelő és koldusszegény család, de a társadalmi rang számított.

Lucius furcsa ember volt. Eleinte félttem tőle, de mandulavágású szemei, tengernépek barna bőre és udvariassága megkedveltette magát velem.

Nagy udvart vittünk, apám jóvótárból. Lucius hivalkodóan etruszknak nevezte magát, és ezt senki nem nézte jó szemmel. Az etruszok letűnt, hitvány népesség: valamikor nagyok voltak, de mi mindent elvettünk tőlük, tehát jobbakk vagyunk.

Egy lova volt, és egy lovagi gyűrűje, mikor feleségül vett. Megcsaládfája, a gyűlölt Tarquiniusok. Úgy viselkedett, mintha Imperátor lett volna, holott csak egy senki volt. Egy senki, de névvel.

Egy napon elhagyott. Kilovalgolt udvarunkból, és semmit

nem vitt magával. Ezt soha nem bocsátom meg neki. Elment, és beállt a fősvény Crassus mellé, elment Parthiába hadi dicsőséget szerezni, mert egyébre nem volt képes. Gőgös volt, akár ősapja, Priscus.

Tizenhét éves volt, amikor ellovagolt. És ezeréves múlttal hivalkodott, amiért senki nem adott egy lyukas obulust. Buta, büszke ember. A halálba lovagolt, és ezt ő is tudta.

Emlékszem rá. Emlékszem, ahogyan a szemembe nézett. Emlékszem, ahogyan a kezem fogta. Emlékszem, amikor a thermában levette alsó tunikámat.

Túl sok mindenre emlékszem, és gyűlölöm ezt az embert.

Ha elment, hát elment.

Itt maradtam, és hátam mögött összesúgnak a római nők: íme, az etruszk özvegye. És szemükből sugárzik a részvét és a gyűlölet.

Lucius, Lauxie, nem ezt érdekeltem.

Elmentél egy haszontalan háborúba, és soha nem szerettél. Öleltél, de nem szerettél. Öleltek, és szerettelek. Egy idő után.

Magányos vagyok. Huszonhat évesen, özvegyen. Ki mer-

György Attila

ne egy Tarquinius özvegyéhez nyúlni? Pedig néha jólesne. A rabszolgák ölelése nem az igazi.

Hat hónapja elmentél, kedves, drága, egyetlen és gyűlölt férjem, Lucius. Talán a carthaei csatamezőn fekszel, legalábbis ezt olvasták fel a Fórumon.

De van valami, és ez legyen bosszú a részemről.

Bosszú a gőgért az etruszokért, a cserbenhagyásért. A hitványságodért és a férfiaságodért.

Pár hónapja nem látogatott meg Aphroditét, és vér nélkül vettem le alsó ruháim. Azt hittem, a Te kiontott véred pótolja. Belenyugodtam.

Aztán bementem a Vesta Szüzek templomába, és üdvözlésként kezem a láng fölé tartva, a láng kialudt.

„Áldott vagy” – mondta a Főpapnő. Áldott vagy, és átkozott, mert egy etruszkat hordasz a méhedben.

És most majd gyermeket szülsz neked, te etruszk, aki kihaltál, szokás szerint.

Légy átkozott, ne emlékezzenek rád, és nemzetséged nem fogja nevedet viselni.

Szeretlek.

Turczi István

(Kápolna nyílik a szívben)

Ha egyszer kápolna nyílik a szívben,

lesz hajléka, hol szomjat, éhet olt,

és naponta benyit valaki, aki felemel.

Nem kell szög, ecet, nem kér a salétrom-könnyekből,

és köszöni, nem fog térdepelni, inkább megpihen,

hiszen sűrű a bánat, mint a tömjén:

láthatatlan madarak mintázzák freskóit a csend tömör falán.

Új szavakat keres, átmelegszik bennük,

már nincs egyedül. Ha egyszer kápolna nyílik

a szívben, az is megmarad, ami otthagyt.

(Miféle épület az a katarzis)

Fiam kérdezte, hogy miféle épület

az a katarzis, és hol van, melyik hegyen.

Képet is kért, hogy mutassam meg,

mégis könnyebb elképzelni azt, ami

látszik, ami ott van és nem máshol,

esetleg nincs is helye, erre gondolni sem jó.

Kell egy hely, se közel, se távol,

ami árnyéktalan, nem billeg és világít,

ami van és örzi magát.

Ahonnán jó a kilátás – befelé.

Máté evangéliuma

Nyomomban az éjszaka.

A hold mint durva kavics ütődik homlokomhoz.

A szél spiráljai hajamba csimpaszkodva borzolják a kövek bőrét.

Szürke folyosókon a felhők is utánam erednek.

Idegeim kihűlt higanyba mártva,

testem ízekre tépi és felszívja a várakozás.

Megvillan az ég: arcom kivilágított sziklafal.

Mozdulataimat

pásztázza

a csend.

A szavak túlfelén

nedves rettegés formázza az öröklét törékeny vonzatait.

A természet végső arca dermedt golgotákon vándorolva számúzi a spongyamagányt.

A sötétben valaki a vállamra teszi a kezét,

ÉS A NEVEMEN SZÓLÍT;

lélegzetem mint a gyufaszál sercenése.

Ilyen lehetett egykor a keresztrefeszítés:

mítoszteremtő, hajléktalan boldogságtörödé.

(Emlékmakett)

„A múlttal nem tudok kiegyezni, a jövő,

(itt legyintesz) ugyan, a jövő.” Előre, hátra,

ugyanaz. Idő és tér – csupán önmagadnyi.

Mintha máris zsugorodna, mintha máris.

Ez már nem te vagy, csak egy emlékmakett.

Szavaid preparálva, gombostűzve.

Meghalsz még életedben, nulla-egész-hulla,

de a tört sem kizárt. Mindenesetre: vigyázat.

Amit kimondtál, már mindig

mozdulatlan. Hallgass!

Fénycsapda